RUGĂCIUNEA MAICII
DOMNULUI
MILOSTIVIREA

RUGĂCIUNE CĂTRE PREA SFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU ŞI PURUREA FECIOARĂ MARIA

Milostivirea şi ajutorarea noastră a creştinilor! De tine se bucură îngerii, ţie îţi slujesc Arhanghelii, bucură-te, mângâierea celor întristaţi şi sprijinirea orbilor, îndurătoarea şi apărătoarea robilor tăi. Bucură-te, scaune sfinte, Tronul celui Prea înalt. Bucură-te, palat desfătat al împăratului tuturor. Bucură-te, Doamna Maria,

ceea ce eşti Turn cu multe împletituri de aur. Bucură-te, catedră a împăratului tuturor care străluceşti mai mult ca razele soarelui. Fără prihană Stăpână, pe mine carele port şi cinstesc cu evlavie această sfântă rugăciune, păzeşte-mă sub acoperământul tău, în mâinile tale îmi pun sufletul. O, maică fecioară, fără prihană stăpână, stâlpul şi întărirea credinţei noastre. Bucură-te, mireasă nenuntită, Maică fără de bărbat şi fără de prihană pururea fecioară, ceea ce ai ţinut pe

mâinile tale şi ai purtat în braţe pe Acela ce ţine în palmă cerul şi pământul şi pe toate le cuprinde. Tu fii mie, robului tău, ajutătoare şi apărătoare, şi mă păzeşte de toate relele pe pământ, 2 **dăruieşte-mi mie ani mulţi ca şi oarecând lui Ezechia şi-mi lungeşte viaţa ca să te laud şi să te slăvesc în veci, amin.**

O, stăpâna îngerilor şi Doamna lumii, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine. împărăteasa împărăteselor, Doamna doamnelor şi Sfânta

sfintelor, ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită decât Serafimii, acoperă-mă şi mă păzeşte pe mine, robul tău, care te laud şi-ţi zic: Bucură-te, năstrapă cu totul de aur, ceea ce ai primit pe Hristos, Mana cea dumnezeiască. Bucură-te, Fecioară Mărie, ajutătoarea celor păcătoşi, bucură-te rug neînsufleţit şi nears.

Bucură-te, Munte netăiat şi Palat desfătat, bucură-te, a mucenicilor floare mirositoare. O, maică fecioară, ajută-mi mie

robului tău, cel ce mă rog cu credinţă, că s-au întunecat ochii minţii mele de norii cei grei ai păcatelor, şi tu, Preasfântă Fecioară, încinge-mă cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei cruci a Fiului tău şi Domnului nostru Iisus Hristos şi mă îndreptează a mă duce pe calea cea bună către mântuirea sufletului meu.

O! şi voi Sfinţi îngeri Mihail şi Gavriil, cei ce staţi pururea înaintea Măririi lui Dumnezeu, şi tu îngere,

păzitorul sufletului meu, ajutaţi-mi mie, păcătosului.

O, preaslăvită stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară! Tu, ceea ce eşti nădejdea celor deznădăjduiţi, Doamna mea cea bună şi îndurătoarea mea cea mai strălucită şi mai curată decât razele soarelui şi slăvită mai presus de înălţimea cerurilor; fără de asemănare mai cinstită decât Heruvimii şi Serafimii, slava proorocilor, povăţuirea apostolilor, lauda cuvioşilor, bucuria

mucenicilor şi întărirea pustnicilor, podoaba lui Avraam, a lui Isaac şi a lui Iacov, roua lui Ghedeon şi Moisi, adunarea patriarhilor şi a tuturor sfinţilor, sfeşnic purtător de lumină dumnezeiască, cădelniţă de aur, năstrapă care ai primit mana cerului, chivotul cel cu adevărat dumnezeiesc al legii, prea sfântă şi povăţuitoarea mea. O, rug nears, loc de încăpere al celor ce aleargă la tine, ceea ce eşti toiagul cel odrăslit al lui Aaron, şi floarea care din sămânţa lui David şi din coapsele tale ai

răsărit nouă pe Hristos Mântuitorul şi Dumnezeul tuturor, Cel ce întrupându-se din tine cheile fecioriei tale nu le-a stricat, şi încheieturile tale nu le-a mişcat, ci precum înainte de naştere ai fost fecioară, aşa şi după naştere ai rămas fecioară. O Preasfântă, preacurată şi preanevi- novată şi neîntinată Fecioară, roagă pe Hristos, fiul Tău şi Dumnezeul nostru, pentru mine păcătosul, că tu eşti ajutătoarea păcătoşilor şi celor fără de ajutor; tu eşti liman celor înviforaţi,

Mângâierea lumii şi celor de prin închisori şi temniţe slobozenie şi scăpare. Tu eşti apărătoarea celor bolnavi şi dătătoare de sănătate. Tu eşti întărirea călugărilor şi nădejdea mirenilor. Tu eşti răbdarea, acoperitoarea şi apărarea văduvelor. Tu eşti lauda, veselia şi cununa fecioarelor.

O, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare! împărăteasa şi doamna tuturor, apără-mă şi mă păzeşte sub acoperământul aripilor tale, să nu se laude

şi să-şi râdă de mine satana, smintitorul sufletelor omeneşti, nu lăsa să se apropie de mine întunecatul vrăjmaş. Miluieşte-mă pe mine, păcătosul şi întunecatul, cel cufundat în păcate multe, care cu urâtele mele lucruri am mâniat pe Făcătorul meu şi Dumnezeu; de aceea Doamna mea, sub acoperământul tău alerg, şi cu umilinţă îngenunchind mă rog ţie cu lacrimi ca să îmblânzeşti pe Fiul tău, dulcele meu Iisus şi dătătorul de viaţă al tuturor; ca nu după multele

şi necuvioasele mele fapte să mă osândească, ci cu îndurările şi iubirea Sa de oameni să mă miluiască. O, Preacurată Maică, fă ca să viez în Hristosul meu, ajută- mi să pot intra în lăcaşurile celor drepţi întru împărăţia cerurilor unde nu sunt lacrimi, nici scârbe, nici întristare, nici pedeapsă, nici strâmtorare, ci este bucurie nesfârşită şi veselia drepţilor, viaţa ce nu are sfârşit niciodată, ci totdeauna desfătare, îndulcire, mărire şi strălucire! O, ceea ce eşti plină de daruri,

învredniceşte-mă pe mine
smeritul robul tău ca să
scap de toate primejdiile şi
necazurile, umple gura mea
cu dulceaţă şi veselie,
luminează sufletul meu,
mişcă buzele şi limba mea
ca să te laud cu suflet plin
de bucurie şi cu inimă
sârguitoare să-ţi aduc lauda
9 **cea cerească, care**
arhanghelul Gavriil a rostit-
o către tine, maică fecioară:
Bucură-te, ceea ce eşti
plină de dar; bucură-te,
locaş dumnezeiesc plin de
lumină; bucură-te,
Preafericită, ceea ce eşti
între femei fecioară;

bucură-te, stea prea luminoasă, Maica maicilor şi fecioara fecioarelor. Bucură-te, ceea ce luminat ai născut pe împăratul a toate; bucură-te, ceea ce ai răsărit lumina dreptăţii; bu- cură-te, Doamnă şi Stăpână, ceea ce eşti mai înaltă decât toate; bucură- te, pacea, bucuria şi mântuirea lumii; bucură-te, bucuria neamului omenesc; bucură-te, propovăduirea şi slava proorocilor;

bucură-te, podoaba mucenicilor şi cununa drepţilor; bucură-te, lauda

cuvioşilor şi cântarea călugărilor; bucură-te, podoaba înfrumuseţată a arhiereilor. Bucură-te, cuvântul cel de laudă al tuturor Scripturilor. Bucură-te, grădina prea slăvită care ai crescut pe Hristos, trandafirul cel dumnezeiesc şi mărgăritarul cel de mult preţ. Bucură-te, ceea ce m-ai izbăvit de boala cea omorâtoare, bucură-te, ceea ce m- ai mântuit de cutremurul cel înfricoşat.

Bucură-te, minunea lumii. Bucură-te, desfătarea

**tuturor celor de pe pământ,
bucură-te, raiul desfătării
şi al nemuririi; bucură- te,
zidul celor credincioşi şi
mântuirea tuturor; bucură-
te, liman care adăposteşti
pe cei înviforaţi; bucură-te,
nădejdea celor din
primejdii; bucură-te,
izvorul Duhului Sfânt.
Bucură-te, lauda noastră a
smeriţilor robilor tăi;
bucură-te, scăparea şi
mântuirea păcătoşilor şi a
celor săraci şi străini;
bucură-te, ceea ce eşti
mângâierea celor jalnici;
bucură-te, mij tocitoarea
păcătoşilor în ceasul**

judecăţii; bucură-te,
preaslăvită, scaunul
Făcătorului meu; bucură-te,
strălucirea cea prea
luminoasă şi lumina zilei
mele; bucură-te,
preacurată, ceea ce ai
sfărâmat capul balaurului,
al începătorului răutăţii
care apucă pe cei legaţi în
iad; bucură-te, ceea ce
multe bucurii ai dat lumii;
bucură-te, solitoarea a
toată lumea; bucură-te,
prea lăudată acoperitoarea
şi folositoarea noastră.
Bucură-te, stăpână,
sceptrul împăraţilor celor
ce se roagă ţie; bucură-te,

mărirea şi bucuria tuturor
preoţilor; bucură-te,
deschiderea uşilor raiului;
bucură-te, ceea ce
precurmezi întristarea şi
dai bucurie; bucură-te,
raiul care întorci din
mâhnire pe cei necăjiţi;
bucură-te, cheia cereştii
împărăţii a lui Hristos;
bucură-te, liman
neînviforat şi nădejdea
celor deznădăjduiţi;
bucură-te, milostivirea şi
ajutorarea mea, fără
prihană fecioară; bucură-te,
lumina cea strălucitoare ce
luminezi toată lumea.
Bucură-te, maica lui

Hristos, Mielul lui Dumnezeu celui viu. Bucură-te, acoperământul, bucuria şi mărirea noastră, ceea ce eşti nădejdea noastră pe viitor; bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe cel neîncăput. Bucură-te, ceea ce ai hrănit cu lapte pe Hristos dătătorul de viaţă, prea induratul Dumnezeu şi ziditorul meu; bucură-te, dulceaţa cea plină de desfătare a tuturor creştinilor. Bucură-te, Maica lui Iisus Hristos, iubitorul de oameni, Dumnezeu, Căruia se

cuvine mărire, cinste şi 14
închinăciune, împreună cu Cel fără de început al Său Părinte, şi cu Preasfântul şi de viaţă făcătorul său Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Stăpână, binecuvântată, Maica lui Dumnezeu, sub acoperământul tău toţi pământenii mergem şi cu căldură ne rugăm ţie, noi, nevrednicii robii tăi, întâmpină şi izbăveşte ţara aceasta de toate nevoile şi de moarte groaznică secerătoare şi pierzătoare.

Ştiu că toate le poţi câte le voieşti, Stăpâna lumii, împărăteasa şi doamna cerului, ceea ce eşti plină de daruri şi de bucurie, ascultă şi caută cu milostivire nu numai la rugăciunea 15 **mea ce o aduc ţie din buze necurate, ci şi la purtătorii de Dumnezeu sfinţi, care îi aduc mijlocitori pentru mine şi rugători.**

O, sfinţilor arhangheli şi toate puterile cereşti, cei doisprezece apostoli ai lui Hristos Dumnezeu, Mergătorule înainte şi

Botezăto- rule Ioane, purtătorilor de chinuri patruzeci de mucenici, Ştefane întâiul mucenic, Victor, Mina, Vichentie, Teodore, Dimitrie şi purtătorul de biruinţă Gheorghe, împreună cu Atanasie, cu Vasilie şi Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu şi Ioan Gură de Aur, dimpreună cu făcătorul de minuni Nicolae, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Apoi se zice: Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea

pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Mărie, Domnul este cu Tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi se fac metanii şi închinăciuni după putere.
SFÂNTUL IO AN GURĂ DE AUR

Tâlcuire la cuvântul „în deşert se tulbură tot muritorul!"

Vino, creştine, să cântăm versul de psalm al alăutei lui David şi împreună cu el să facem cunoscută nimicnicia celor omeneşti: *în deşert se tulbură tot muritorul* (Psalm 38, 15).
Se tulbură, dar la sfârşit va pieri. Se tulbură, dar mai înainte de a se aşeza este înghiţit. Ca focul se aprinde, dar ca trestia se preface în cenuşă. Ca vârtejul de vânt se înalţă, dar ca praful piere. Ca

flacăra focului se aprinde, dar ca fumul se împrăştie. Ca floarea se împodobeşte, dar ca iarba se usucă. Ca norul se măreşte şi se lăţeşte, dar ca picătura de ploaie se varsă.

Se tulbură, dar prin pofta fară de saţ agoniseşte putreziciunea. Se tulbură, dar se duce fară să ia ceva din agoniseala tulburării sale. Ale lui tulburările, ale altora bucuriile. Ale lui ostenelile, ale altora avuţiile. Ale lui grijile, ale altora veseliile. Ale lui scârbele, ale altora desfătările. Ale lui blestemele, ale altora îngrijirile. Ale lui răpirile, ale altora plăcerile. La dânsul suspinul şi la alţii avuţiile cele multe. La dânsul lacrimile şi la alţii banii. El se chinuieşte în iad, iar alţii se bucură şi cântă mâncând şi bând ale lui. Cu adevărat: *în deşert se tulbură tot muritorul.*

Ce este omul? împrumut cu dobândă vremelnică a vieţii; datorie fară amânare a morţii;

fiară neîmblânzită prin voia ei; vicleşug de nimeni învăţat; iscusinţă la răutăţi, dibăcie la nedreptate; grăbnicie la strângere de avuţii; nesaţiu la **19** lăcomie; destoinicie la necredinţă; duh mândru; tină obraznică; cenuşă răzvrătitoare; praf îngâmfat; văpaie cu uşurinţă de potolit; lemn ce putrezeşte repede; iarbă care se usucă degrabă; fire care cu lesniciune piere.

Astăzi în bogăţie, mâine în mormânt. Astăzi îmbrăcat cu porfiră, iar mâine dus la groapă. Astăzi în multe avuţii, iar mâine în coşciug. Astăzi cu cei ce-1 linguşesc, iar mâine cu viermii. Astăzi este, iar mâine nu mai este. Astăzi se mândreşte, iar peste puţin se tânguieşte.

Nesuferit când este fericit şi nemângâiat în nenorociri. Nu se cunoaşte pe sine, dar cercetează pe cele ce sunt peste puterile lui. Nu ştie cele de faţă, dar cugetă la cele viitoare. Prin fire muritor, dar cu mintea lui cea înaltă se socoteşte că-i veşnic. Supus la tot felul de boli, locaş lesne bântuit de orice fel de **20** patimă, locuinţă bine primitoare a oricărei supărări. O, câtă răutate are nevrednicia noastră! O, cât de multă este pedeapsa ticăloşiei omului! Câte am spus şi totuşi n-am găsit nimic mai potrivit decât cuvintele profetice, care spun: *în deşert se tulbură tot muritorul*.

Nu se aseamănă oare, creştine, viaţa omului cu marea? Nu suntem oare mai tulburaţi pe uscat decât pe mare? Nu ne

izbim unii pe alţii mai puternic
decât ne izbesc valurile mării?
Oare nu ne învârtim încoace şi
încolo ca în întunecimea mării?
Unul ia celuilalt ogorul, altul
răpeşte vecinului slugile. Unul se
judecă cu vecinul său pentru apă,
altul se luptă pentru aer cu cei
din jurul său. Unii umblă la
judecăţi pentru măsurarea
pământului, iar unii îi necăjesc
pe alţii pentru zidiri. Unul
poftеşte să ia ce n-a dat, iar altul
umblă **21** la judecăţi să nu dea
ce a luat. Unul nu se satură de
dobânzi, altul stăruie să ia şi
capitalul. Acesta fiind sărac îi
pare rău, iar celălalt fiind bogat
se tulbură. Cel care n-are se
blesteamă că n-are, iar cel care
are, vicleneşte. Ocârmuitorul
este pizmuit; puternicul este

urât; conducătorul trădat. Războaiele vin unele după altele; zavistiile prisosesc. Pofta nesăţioasă stăpâneşte cu tiranie. Lăcomia împileză, minciuna se înalţă cu mii de laude, credinţa unuia în altul a pierit, adevărul lipseşte de pe pământ, iar prietenia ţine până la sfârşitul mesei. Dar nici pământul nu mai poate răbda atâtea răutăţi, care au pângărit până şi văzduhul. Din pricina banilor, viaţa a ajuns de nesuferit. Dm pricina banilor am vândut stihiile cele libere: drumurile se vămuiesc, pământul se împarte, apele se stăpânesc, aerul se cumpără. Cei care iau dările şi cămătarii ţin oraşele.

Bogaţii se topesc de grijă multă, datornicii se veştejesc de grija datoriilor, răpitorii tulbură

lumea, iubitorii de arginţi îşi pierd timpul pe judecătorii; negustorii neguţătoresc nenorocirile şi nevoile oamenilor, defăimătorii vând minciuna. Minţindu-ne unii pe alţii, am sfârşit jurămintele celelalte şi nu mai ştim să ne jurăm decât pe Dumnezeu.

Pentru aceasta proorocul, văzând pe oameni că s-au abătut spre rău, socotea nenorocită viaţa noastră şi spunea: *în deşert se tulbură tot muritorul*.

- Dar oare, proorocule, numai omul se tulbură? învinuieşti numai făptură cea cuvântătoare?

- N-am găsit, răspunde proorocul, pe nici una dintre dobitoace sau dintre stihii că se tulbură. Se tulbură apele, dar se

potolesc iarăşi. Se cutremură pământul, dar se aşează şi se întăreşte din nou. Se mişcă vânturile, dar se liniştesc iarăşi. Se tulbură orice fiară, dar, dacă se satură, se potoleşte. Se înalţă şi para focului, dar, dacă ard lemnele ce se găsesc acolo, se stinge. Omul însă, care se tulbură din pricina banilor, niciodată nu se potoleşte. I-a luat pe aceia, dar priveşte la ceilalţi. A pus stăpânire şi pe aceia, dar a şi deschis ochii pentru alţii. Se nevoieşte să facă din o sută două şi se sileşte să grămădească lângă aceştia tot pe atâţia. Şi nu încetează niciodată de a grămădi până când îi vine sfârşitul. Chinuit de setea iubirii de argint, ajunge mai galben decât aurul. Toate acestea din pricina

bogăţiei - prietenul cel mincinos şi neadevărat, mama a toată răutatea, duşmanul înfrânării, vrăjmaşul castităţii, tainicul tâlhar a toată virtutea.

Dar pentru ce învinuiesc bogăţia şi nu învinuiesc pe cei care o au? Căci însăşi bogăţia este nedreptăţită de bogaţi, care o leagă şi o ţin în lanţuri. Mi se pare că bogăţia zice bogatului:

- Pentru ce, iubitorule de avuţii, mă înlănţui, pentru ce mă strângi de jur împrejur ca pe un fugar? Pentru ce mă îmbrăţişezi şi mă săruţi ca pe un prieten, dar mă legi ca pe un făcător de rele? Dacă voieşti să mă odihneşti cât de puţin, lasă-mă să merg şi în mâinile săracilor!

Bogatul însă răspunde:

- Bogăţia o adun pentru copii, ca să nu ajungă moştenitorii sărăciei!

Bogatul îşi închipuie totul cu de- amănuntul! Nu ştie cele prezente, dar se îngrijeşte de cele viitoare. Nu cunoaşte nevoile sale, dar se îngrijeşte de copii. Nu ştie dacă se va îngropa sau nu, dar se sfătuieşte cu privire la moştenitori.

Nebune, spune-mi mai întâi sfârşitul tău şi apoi asigură existenţa copiilor tăi! Spune-mi mai întâi ce se petrece azi şi apoi te voi crede şi despre cele ce se vor petrece mâine! Pentru ce te înşeli pe tine însuţi şi după moarte? Pentru ce voieşti să fii mort şi înşelat? Pentru ce porunceşti tu lui Dumnezeu şi îl înveţi ce trebuie să facă? Pentru ce hotărăşti tu purtarea de grijă a lui Dumnezeu? N-ai nici o treabă cu cele ce vor veni după tine. Nu poţi fi şi mort şi chivernisitorul celor vii şi judecător dintre morţi, drămăluind ceea ce se cuvine fiecăruia. Pentru ce te trudeşti în deşert, bogatule, şi aduni la bogăţiile tale cele ce se cuvin săracilor? Pentru ce te mânii

când îţi cer din bunurile lor, ca şi
cum ai da din ale tale? Săracii nu
cer bunurile tale, ci pe ale lor;
cer bunurile încredinţate ţie
pentru ei. Nu-ţi cer pe acelea
care s-au **26** născut o dată cu
tine, ci cele pe care le-ai luat. Ai
şi tu omenie şi dă, pentru că ţi s-
a poruncit să dai, nu să iei. Să-ţi
fie de ajuns că Dumnezeu îţi
întinde dreapta Sa prin sărac şi
primeşte ce dai! Cel care plouă
din cer îţi cere un bănuţ. Cel
care tună şi fulgeră îţi spune:
„Miluieşte-Mă!" Cel care îmbracă
cerul cu nori îţi cere o haină
veche. Ajungă-ţi că săracii se
roagă de tine ca de Dumnezeu!
Ai milă, miluieşte ca să fii miluit!
Dar tu nu voieşti să-ţi ridici nici
genele. Te roagă şi nu ţi se face
milă. Dă-le cele ale lor înainte de

a veni ziua socotelilor. Dă-le cele ale lor! Vei primi nu după mult timp tot ce dai! Dumnezeu este tatăl săracilor. Dă-le cele ale lor şi ia de la Tatăl lor mângâiere. Care este aceasta? *întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai mei mai mici, mie aţi făcut* (Matei 25, 40). Cel care miluieşte pe **27** sărac nu numai că şterge zapisul păcatelor, dar capătă şi mărturisirea ce spune: *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu* (Proverbe 19, 17). Să dăm deci milostenia împrumut lui Dumnezeu, ca să primim de la El ca răsplată iubirea Sa de oameni. Ce cuvânt preaînţelept! *Cel ce miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu!* Pentru ce n-a spus: „Cel ce miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu", ci:

împrumută pe Dumnezeu? Sfanta Scriptură cunoaşte lăcomia noastră. A băgat de seamă că pofta noastră nesăţioasă spre lăcomie caută înmulţirea averii. De aceea n-a spus: „Cine miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu", ca să nu socoteşti că Dumnezeu îţi dă înapoi numai ceea ce ai dat, ci a spus: *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu,* ca să plece spre milostenie pe iubitorul de câştig la **28** auzul cuvântului *împrumut.* Cum vrei deci să ai pe Dumnezeu: judecător sau datornic? Datornicul poartă respect celui care 1-a împrumutat. Judecătorul însă nu se ruşinează de cel chemat la judecată.

Dumnezeu spune bogatului:

- Dă celui sărac! Dacă n-ai încredere că-ţi va da înapoi din pricina sărăciei lui, ai încredere în Mine din pricina bogăţiei Mele.

- Dar ce câştig dacă Te împrumut prin sărac? îi răspunde bogatul.

- îţi dau însutit şi viaţa veşnică.

- Că o să mi le dai pe acestea cândva, cer să facem o învoială, pentru că voiesc să-mi întăresc contractul. Spune-mi timpul când ai să-mi plăteşti! Hotărăşte-mi sorocul plăţii! Ascultă acum cu luare aminte când şi unde îţi va plăti datoria Cel care S-a împrumutat prin cei săraci. Când va sta **29**

Fiul Omului pe tronul slavei Lui, va pune în dreapta Lui oile, iar la stânga caprele. Şi va zice celor din dreapta:

- *Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii.*
- Pentru ce?
- *Am flămânzit şi M-aţi ospătat; am însetat şi Mi-aţi dat de am băut; eram gol şi M-aţi îmbrăcat; în închisoare am fost şi aţi venit la Mine.*

Iar cei care au slujit bine la timp potrivit, care s-au uitat şi la nevoile săracilor, dar şi la vrednicia Celui împrumutat, vor spune:

- *Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am ospătat, sau însetat şi Ţi-am dat de ai*

băut, Ţie în Care toţi ne punem nădejdea? Sau când Te-am văzut într-o lipsă atât de mare? Când am făcut acestea?

- *întrucât, va răspunde Dumnezeu, aţi făcut unuia dintre aceştia prea mici, Mie Mi-aţi făcut.*

Nu este adevărat deci cuvântul că *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu? Şi* după cum celor din dreapta le-a dăruit împărăţia cerurilor pentru iubirea lor de oameni, tot astfel şi celor din stânga le hotărăşte chinurile veşnice pentru neomenia lor:

- *Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în întunericul cel mai din afară, care este gătit diavolului şi îngerilor lui (Matei 25, 34-41).*

Dumnezeu n-a spus: „Pentru că aţi fost desfrânaţi, pentru că aţi săvârşit adulter, pentru că aţi făcut mărturie mincinoasă", cu toate că şi acestea sunt rele, dar mai puţin rele decât neomenia şi nemilostenia.

- Pentru ce, Doamne, nu pomeneşti şi de celelalte rele?

- Pentru că nu judec păcatul, ci nemilostivirea. Nu osândesc pe cei care au păcătuit, ci pe cei care nu s-au pocăit. Pentru neomenia voastră vă osândesc, căci, deşi aţi avut un leac atât de mare, milostenia, totuşi v-aţi lipsit de o binefacere atât de mare. Mustru aşadar neomenia voastră, ca rădăcină a toată răutatea şi necredinţa. Laud iubirea de oameni, ca

rădăcină a tuturor virtuţilor. Pe unii îi osândesc în focul cel veşnic, altora le dau împărăţia cerurilor. Amin.

Rugăciunea din cărticica de faţă este una din rugăciunile iubite de marii părinţi care au trăit în smerenie. Cuviosul Părinte Paisie (Olaru) de la Mănăstirea Sihăstria o recomanda cu dragoste fiilor săi duhovniceşti ca să o citească cât mai des şi să se bucure de ajutorul Maicii Domnului.